

Bij het afscheid van Joseph Jacques

Joseph is overleden in de vroege ochtend van Paaszaterdag 3 april 1999. Hij is stilletjes weggedreven in een slaap waaruit hij niet meer zou ontwaken. Het begin van de lente heeft hij nog vanuit zijn ziekbed bewust beleefd, goed verzorgd door zijn eigen gezin.

Hij lag naar de vogels te luisteren, naar zijn mooie tuin te kijken en toen hij te ziek werd, kon hij enkel nog luisteren naar de CD van zijn Big Band, naar Vivaldi en andere troostende muziek. Hij was ons oprecht lief!

Het begon allemaal heel plots en heel tragisch, in het najaar van 1998, de periode waar Joseph zo naar uitkeek: op pensioen gaan. Nu zou hij de tijd hebben om vele plannen uit te werken: grote voettochten te maken, op reis te gaan en zich totaal in te leven in de wereld van de muziek en de Wielewaal. Het is anders verlopen.

Toen het duidelijk werd, hoe ziek hij wel was, was iedereen aan de grand genageld en ontzet. Hij zelf bleef er kalm bij; hij kon er nog een grapje rond maken en klaagde niet. Als we hem vroegen "Joseph, hoe gaat het?" antwoordde hij glimlachend in zijn baard *"Ik heb het beste van het slechtste en dus blijf ik hopen"*. Hij verloor de moed niet, integendeel. Hij vocht terug en zolang hij kon, bleef hij actief Wielewaallid. Hij was aanwezig op de laatste nestkastenactie en zag er niet tegen op om als mens, getekend door zijn zware ziekte, onlangs toch aanwezig te zijn op de receptie van een trouwfeest in de Wielewaalgroep. Joseph was optimistisch en bovenal sociaal voelend.

Als de groep waarbij hij hoorde, in feest was of anders beroep op hem deed, dan wilde hij erbij zijn. Hij heeft voor de Wielewaalafdeling van Roeselare zeer veel gedaan. Hij is jarenlang secretaris geweest, zelfs jaren tegelijk secretaris én voorzitter. Zijn huis, zijn tijd, zijn inzet was voor de Wielewaalgroep. Hij rekende niet, wij konden wel op hem rekenen. Als organisator was hij onovertreffbaar. Hij deed het graag en was pas echt tevreden als hij zelf zag dat alles gesmeerd liep. Hoeveel uitstappen zou hij voorbereid en georganiseerd hebben, niet alleen in eigen land, maar ook in het buitenland, in Nederland, in IJsland...

Joseph was er altijd graag bij. Hij hield van een grap en een rol en kon ongelooflijk plots uit de hoek komen. Hij aanbad muziek maar ook de stilte in de mooie natuur, genoot van een sigaar en een goed glas wijn, maar vooral van zijn vele vrienden. Hij was een kunstenaar op zijn saxofoon!

Muziek was zijn energiebron. Hij dweept met muziek en zonder zich op te dringen had hij reeds een hele Wielewaalschare naar uitvoeringen van zijn "Big Band" meegelokt en omgekeerd leden van de Big Band naar de Wielewaal.

De zeer vele vrienden uit verscheidene kringen zullen nu pas ervaren wat hij, en veel jaren lang, betekend heeft voor de werking, de sfeer en de uiteindelijke resultaten van hun groep. Dank voor dit alles. Wij zullen hem heel erg missen.

Pol

